

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 166/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Prima banka Slovensko, a.s.**, Hodžova 11, Žilina, zastúpenej SEDLAČKO & PARTNERS, s.r.o., Štefánikova 8, Bratislava, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9CdoPr/11/2024 z 29. apríla 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky

1. Ústavnému súdu bola 8. augusta 2025 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľky, ktorou sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví. Navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Skutkové východiská

2. Sťažovateľka v konaní vedenom pred (bývalým) Okresným súdom Ružomberok pod sp. zn. 3Cpr/11/2019 o zaplatenie 16 263 eur s príslušenstvom vystupovala v procesnom postavení žalovanej. Predmetom konania bol nárok žalobcu na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu, ktorý mu mal vzniknúť na základe rozhodnutia predstavenstva Sberbank Slovensko a. s. (právneho predchodcu sťažovateľky) č. 110/2016 z 28. júla 2016.

3. Okresný súd z hľadiska právneho posúdenia poukazoval na to, že mimoriadny výkonnostný bonus je variabilnou a nenárokovou zložkou mzdy, na ktorý vzniká nárok až na základe osobitného rozhodnutia zamestnávateľa o jeho priznaní. V posudzovanom prípade považoval za preukázané,

že rozhodnutie o priznaní mimoriadneho výkonnostného bonusu bolo vydané predstavenstvom právneho predchodcu sťažovateľky tak, ako to ustanovuje § 9 ods. 1 Zákonníka práce, podľa ktorého v pracovnoprávných vzťahoch robí právne úkony za zamestnávateľa, ktorý je právnická osoba, štatutárny orgán alebo člen štatutárneho orgánu. Uvedený právny úkon nie je podľa súdu v rozpore s § 23a a nasl. zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o bankách“), zamestnávateľ je ním viazaný a prípadná neplatnosť úkonu nemôže byť na ujmu žalobcu, pretože nebola ním spôsobená (§ 17 ods. 3 prvá veta Zákonníka práce), naopak, je nepochybné, že žalobca z podnetu svojho zamestnávateľa vynaložil individuálne úsilie v procese predajnej transakcie.

4. Na základe uvedených dôvodov súd vyhodnotil žalobný nárok žalobcu na úhradu tzv. mimoriadneho výkonnostného bonusu v celom rozsahu za dôvodný. Rozsudkom sp. zn. 3Cpr/11/2019 z 5. februára 2020 rozhodol v celom rozsahu v prospech žalobcu, sťažovateľke uložil povinnosť zaplatiť mu žalovanú sumu a priznal mu nárok na náhradu trov konania proti sťažovateľke v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 8CoPr/8/2023 z 30. januára 2024 (vydaný ako druhý v poradí) tak, že v merite veci a v časti priznanej náhrady trov konania rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a sťažovateľku zaviazal na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania.

6. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

6.1. Dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnila nevykonaním uceleného odvolacieho prieskumu, nedostatkami v odôvodnení napadnutého rozsudku a nesprávnou aplikáciou procesnej normy vzťahujúcej sa na rozhodnutie o trovách dovolacieho konania.

6.2. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP sťažovateľka namietala, že odvolací súd nesprávne vyhodnotil právne otázky, ktoré ešte neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu a od ktorých záviselo jeho rozhodnutie. Prvou a druhou otázkou sa pýtala, či (i) sa § 23a a nasl. zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 vzťahuje na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami a či (ii) možno zamestnancovi banky podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 priznať nárok na pohyblivú zložku odmeny, ktorú kogentná právna úprava v § 23b ods. 1 zákona o bankách v znení účinnom do 29. decembra 2020 nepripúšťa. Treťou otázkou sa pýtala, či zamestnávateľ voči zamestnancovi zaväzujú úkony jeho štatutárneho orgánu, ktorými prekročil svoje oprávnenie, ak zamestnávateľ preukáže, že zamestnanec mal poznať interné predpisy zamestnávateľa, ktoré upravovali konkrétne kompetencie štatutárneho orgánu, a teda musel vedieť o prekročení oprávnení štatutárneho orgánu zamestnávateľa.

7. Najvyšší súd ústavnou sťažnosťou napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľky odmietol z dôvodu, že v oboch častiach je procesne neprípustné. Nezistil vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP a právne posúdenie sporu odvolacím súdom vyhodnotil ako súladné s ustálenými právnymi názormi dovolacieho súdu.

7.1. V súvislosti s vadou zmätočnosti sa nestotožnil s námietkou sťažovateľky o nedostatočnom odôvodnení. Naopak, vyzdvihol podrobné vysporiadanie sa s nosnou odvolacou argumentáciou

sťažovateľky. Vo vzťahu k námietke nesprávneho priznania nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi, hoci v ňom mala plný úspech sťažovateľka, zohľadňujúc rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 (publikované pod č. 56/2019) označené sťažovateľkou, ako aj dôvod, pre ktorý bolo v poradí prvé rozhodnutie odvolacieho súdu zrušené (nedostatočné odôvodnenie), považoval za podstatný celkový úspech žalobcu v merite veci. Z tohto dôvodu nepovažoval argumentáciu odvolacieho súdu za rozpornú s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít.

7.2. Odkazom na svoje skoršie rozhodnutia (6Cdo/139/2022, 1Cdo/103/2021, 6Cdo/34/2021) konštatoval, že sťažovateľkou uvedené právne otázky sú vyriešené; vo vzťahu k prvým dvom otázkam uviedol, že aj keď zákon o bankách obsahuje ustanovenia o zásadách odmeňovania niektorých osôb vrátane niektorých vedúcich zamestnancov, ide o pravidlá určené bankám v rámci regulácie fungovania bánk, nie o pravidlá priamo sa vzťahujúce na pracovnoprávny vzťah medzi bankou a jej zamestnancami. Súd prvej inštancie vyjadril názor (s ktorým sa odvolací súd stotožnil), že banka v rámci zásad odmeňovania osôb stanovených podľa § 23a ods. 1 zákona o bankách môže okrem zaručenej pevnej zložky celkovej odmeny poskytovať aj pohyblivú zložku celkovej odmeny podľa § 23a ods. 2 zákona o bankách, ktorá nemusí byť priamo dohodnutá v pracovnej zmluve. Zákon o bankách v rozhodnom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval. Nešlo teda o plnenie, ktoré by bolo (čo sa týka podstaty nároku) v rozpore s týmto ustanovením. Právny úkon vykonaný štatutárnym orgánom banky ako zamestnávateľa v pracovnoprávných vzťahoch vo forme priznania mimoriadnej odmeny zamestnancovi, aj keby bol v rozpore s niektorými povinnosťami banky ustanovenými zákonom o bankách, banku ako zamestnávateľa vo vzťahu k príslušnému zamestnancovi zaväzuje. Aj keby bol takýto právny úkon pre rozpor s právnymi predpismi neplatný (pričom v tomto spore nešlo o taký prípad), zamestnancovi nemôže byť na ujmu neplatnosť, ktorú sám nespôsobil (§ 17 ods. 3 Zákonníka práce). K tretej otázke najvyšší súd uviedol, že z dôvodu právnej istoty adresátov právnych úkonov vykonaných predstavenstvom akciovej spoločnosti ako štatutárnym orgánom interné obmedzenia nemajú vplyv na platnosť právnych úkonov vykonaných predstavenstvom.

III.

Argumentácia sťažovateľky

8. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky je postavená na tvrdení o porušení jej základných práv najvyšším súdom pri posudzovaní prípustnosti a dôvodnosti dovolania, ktoré rozvíja prostredníctvom konkrétnych skutkových a právnych dôvodov v troch samostatne vymedzených argumentačných okruhoch.

9. Prvá námietka sa týka procesnoprávneho pochybenia najvyššieho súdu, ktorému vytýka absenciu dôkladného posúdenia rozporu nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách.

10. V druhej časti ústavnej sťažnosti spochybňuje záver najvyššieho súdu prihliadajúceho na finálny procesný úspech sporovej strany pri rozhodovaní o náhrade trov konania za všetky jeho fázy, ktorý podľa názoru sťažovateľky odporuje zmyslu rozhodnutia ústavného súdu (sp. zn. I. US 453/2019). Sťažovateľka trvá na tom, že dovolacie konanie predstavuje samostatnú časť sporu, za ktorú musí súd priznať náhradu trov konania úspešnej strane, a to bez ohľadu

na konečný meritórny výsledok. Súd mal sťažovateľke priznať nárok na náhradu trov dovolacieho konania, v ktorom bola preukázateľne úspešná. Konečný procesný neúspech bol z tohto hľadiska irelevantný.

11. Tretia námietka súvisí s nesprávnym právnym posúdením nároku žalobcu, keďže sťažovateľka zastáva názor, že všeobecný súd ako garant ochrany zákonnosti nemôže priznať nárok, ktorý verejnoprávna kogentná norma zakazuje. Pre rozpor so zákonom by mal žalobu, v ktorej sa takýto nárok uplatňuje, zamietnuť. Nesúhlasí ani so súdnym záverom, podľa ktorého sa zákon o bankách nevzťahuje na pracovnoprávne vzťahy banky a zamestnanca. Zákon o bankách považuje za osobitný právny predpis vo vzťahu k Zákonníku práce. Sťažovateľka tvrdí, že mimoriadny výkonnostný bonus bol vypracovaný ako satisfakcia za zotrvanie v zamestnaní, pričom takýto bonus nie je ani jednou z prípustných foriem pohyblivej zložky mzdy podľa zákona o bankách. V závere vysvetľuje, že žalobcovi odmieta uhradiť mimoriadny výkonnostný bonus, na ktorý mu pre neplatnosť konštitutívneho právneho aktu nikdy nárok nevznikol. Jej cieľom nie je v rozpore s § 17 ods. 3 Zákonníka práce spôsobiť žalobcovi ujmu, ale zachovať *status quo*, v rámci ktorého neplatnosť právneho úkonu mu nebude na ujmu ani na prospech.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Podstata námietok sťažovateľky v súvislosti s namietaným porušením práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) a vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) je založená na nesprávnom vyhodnotení prípustnosti dovolania vytykajúceho (i) procesné pochybenia súdov nižšej inštancie a (ii) nesprávne právne posúdenie nároku žalobcu na vyplatenie mimoriadneho výkonnostného bonusu na základe rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky.

13. Sporným v tomto civilnom procese bolo vyhodnotenie, či je žalobcom uplatnený nárok v rozpore s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Verejnoprávny rozmer veci vo vzájomnom prepojení s jej súkromnoprávnou rovinou zrkadliacou sa v oblasti pracovnoprávnych vzťahov, ako aj s prelínajúcim sa princípom ochrany dobrej viery (v § 10 ods. 2 a § 17 ods. 3 Zákonníka práce) ústavný súd akcentoval už v uznesení sp. zn. IV. ÚS 383/2025 zo 7. augusta 2025 v konaní o ústavnej sťažnosti tej istej sťažovateľky v skutkovo a právne podobnej veci (nárok na úhradu mimoriadneho výkonnostného bonusu iného žalobcu). Závery v ňom vyslovené možno primerane aplikovať aj na prejednávajúcu vec. Rovnako možno poukázať aj na ďalšie rozhodnutia ústavného súdu týkajúce sa toho istého rozhodnutia predstavenstva právneho predchodcu sťažovateľky o priznaní a vyplatení mimoriadneho výkonnostného bonus (napr. III. ÚS 246/2024 zo 6. mája 2024, III. ÚS 657/2025 z 5. novembra 2025, I. ÚS 726/2025 zo 16. decembra 2025), ktorými obdobné ústavné sťažnosti sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnené.

14. Po prieskume napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu ústavný súd dospel (prihliadajúc na skôr vyslovené závery ústavného súdu) v tejto veci k záveru, že sťažnostné námietky sťažovateľky orientované zväčša do roviny podústavného práva (porovnaj bod 13 uznesenia sp. zn. I. ÚS 726/2025, bod 17 uznesenia sp. zn. IV. ÚS 383/2025) nie sú z dôvodov uvedených ďalej spôsobilé spochybniť jeho ústavnú udržateľnosť.

IV.1. K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP:

15. Jednou z kľúčových sťažnostných námietok je nedostatočnosť odpovede na dovoláciu námietku o tvrdenom rozpore nároku na výplatu mimoriadneho výkonnostného bonusu s kogentnou právnou úpravou v zákone o bankách. Z hľadiska ústavnoprávneho posúdenia je pre ústavný súd podstatné zistenie, že najvyšší súd na zásadné dovolacie námietky adekvátne reagoval. Vo väzbe na dovoláciu námietku rozporu priznaného nároku s verejným právom konkrétne poukázal na to, kde sú dôvody na konečné rozhodnutie odvolacieho súdu (body 14, 16 – 19 napadnutého uznesenia z 29. apríla 2025), ktoré sú aj podľa názoru ústavného súdu právne a logicky konzistentné. Tieto dôvody z pozície dovolacieho súdu vyhodnotil a vysvetlil, prečo považuje odvolacie rozhodnutie za postačujúce. Uvedený postup nepredstavuje porušenie práva na spravodlivé súdne konanie.

16. Sťažovateľka ďalej v rámci vád zmätočnosti namietala nesprávne priznanie nároku na náhradu trov dovolacieho konania žalobcovi, v ktorom mala plný procesný úspech. Nie je sporné, že rozhodovací dôvod uznesenia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 453/2019 z 19. novembra 2019 o samostatnom výroku o trovách dovolacieho konania ako východisko pre vlastné rozhodovanie najvyšší súd nepoužil. Inými slovami by sa to dalo vyjadriť aj tak, že nenasledoval jemu známy ústavnoprávny výklad v obdobnej veci. Na druhej strane však „nerereflektovanie“ precedenčnej záväznosti rozhodnutia ústavného súdu najvyšší súd zrozumiteľne odôvodnil presvedčivou a zmysluplnou argumentáciou zameranou na celkový procesný úspech žalobcu (vo vzťahu k predmetu sporu), ktorá ho viedla k záveru, že vzhľadom na formulačné znenie právnej vety v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 453/2019 s akcentom na jej dispozitívny charakter nie je nevyhnutne povinný aplikovať *ratio decidendi* rozhodnutia ústavného súdu na právnu vec sťažovateľky (obdobne I. ÚS 49/2026).

17. Ústavný súd, ktorého úlohou nie je zjednocovať rozdielnu rozhodovaciu prax všeobecných súdov a ktorý je v zmysle vlastnej judikatúry zdržanlivý vo vzťahu k rušeniu výroku o trovách konania, hodnotí, že obidva prístupy [(i) zohľadňujúci (len) čiastočný úspech v dovolacom konaní jednej strany sporu (sp. zn. I. ÚS 453/2019) a/alebo (ii) zohľadňujúci celkový procesný úspech inej strany sporu] pri rozhodovaní o náhrade trov dovolacieho konania sú v zásade prípustné a z ústavného hľadiska akceptovateľné. S prihliadnutím na princíp hospodárnosti konania ďalej argumentuje tým, že nezistil v postupe všeobecných súdov žiadne extrémne vybočenie z pravidiel upravujúcich náhradu trov konania. Na základe týchto dôvodov hodnotí námietku sťažovateľky o nesprávnom priznaní nároku na náhradu trov konania za neopodstatnenú.

IV.2. K posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP:

18. Pri vysporiadaní sa s nesprávnym právnym posúdením mimoriadneho výkonnostného bonusu najvyšší súd odkázal na vlastné rozhodnutia dokumentujúce ustálenú judikatúru v predmetnej otázke a vyhodnotil, že k odklonu od týchto rozhodnutí odvolacím súdom nedošlo. Ústavnoprávnu akceptovateľnosť aplikovaného dôvodu odmietnutia dovolania podľa § 447 písm. c) CSP v časti dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie už ústavný súd vyslovil v druhovo totožných veciach (ako vyplýva aj z bodu 13 tohto uznesenia).

19. Ústavný súd v okolnostiach tejto veci neidentifikoval žiaden skutkový či právny dôvod odklonu od zásadného a podstatného záveru, v zmysle ktorého sa súdy zrozumiteľne a racionálne

vysporiadali s tým, že žalobcovi vznikol nárok na mimoriadny výkonnostný bonus. Tento záver možno v stručnosti vystavať na týchto čiastkových tézach: (i) pravidlá odmeňovania podľa zákona o bankách nedopadajú priamo na vzťah zamestnávateľa a zamestnanca, (ii) zákon o bankách v rozhodujúcom čase priznanie pohyblivej zložky odmeny závislej od hodnotenia výkonnosti zamestnanca umožňoval (iii) nepreukázanie prekročenia oprávnení štatutárneho orgánu sťažovateľky a (iv) napokon aj záver, že aj keby bolo rozhodnutie o mimoriadnom výkonnostnom bonuse neplatné pre rozpor s niektorými povinnosťami banky ustanovenými v zásadách odmeňovania podľa zákona o bankách alebo interných predpisov banky, tak by táto neplatnosť nemohla byť podľa Zákonníka práce na ujmu žalobcu.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo vylučuje porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže pri predbežnom prerokovaní neidentifikoval žiadne signály odôvodňujúce úvahu o možnom vyhovení ústavnej sťažnosti po jej prijatí na ďalšie konanie, odmietol ju ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

21. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti v celom rozsahu bolo bez právneho významu rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky obsiahnutých v petite ústavnej sťažnosti, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2026

Robert Šorl
predseda senátu